

Cristina Garcia

7 Juny 2022



Cristina Garcia Molina (Granollers, 1975) viu i escriu a Girona. És professora de llengua i literatura i fa classes d'escriptura a l'Escola d'Escriptura de l'Ateneu Barcelonès. Va guanyar el Premi Literari Ciutat de Badalona amb el recull de contes *Silenci a taula* (Viena Edicions). Escriu contes perquè un dia va llegir «The school» de Donald Barthelme.

La llengua aglutinant

«Communication is always

On the edge of ridiculous.»

W. S. GRAHAM

Era una casa com un segle, un lloc sarcàstic i experimental. Al principi em va costar familiaritzar-me amb l'imaginari: tot era massa equívoc, massa blau, els flexos semblaven cordons umbilicals i els cables elèctrics, cordes per penjar-se.

Van organitzar una *garden party* per a tres en el meu honor. Vam seure voltant d'una taula petita. Així ens podíem veure bé les cares, les grans expressions de torsos descoberts. Jo era allà perquè volia aprendre una llengua nova en un temps modest. Una llengua que em retorqués el cervell fins a sedar-lo. Ells eren allà, amb pantalons de fil i amb mirades que deien típic, lamentable, inadmissible.

La meva neopàtria provisional em commovia. La mera idea de ser amb ells em feia pensar en una porta pivotant o en la vegada en què havia vist Isabelle Huppert al teatre fent de Maria Stuart. Jo vivia per a això, per a l'anècdota.

Eren dos, però quan els comptava només me'n sortia un. Parlar d'ells per separat seria una ignomínia. Em feien enveja: tan evidents, tan didàctics, sempre tan en primera persona del plural. Em va cridar l'atenció que ell sempre fingís fingir. O era ella, no ho sé. Amb el pas de les hores es convertien en figures exhaustes, en uns estetes.

El seu sistema em va costar d'entendre. No era un acte de fe física, com escalar una paret. Havia de seguir unes normes de manera estricta, només així seria capaç d'aprendre la llengua aglutinant. Em van dir que no m'havia d'esforçar gaire. Només calia escoltar-los en silenci mentre ells desplegaven els actes esplèndids de la seva vida. Podia memoritzar cada dia deu paraules. I al dia següent, deu paraules més.

Sense dir-les mai en veu alta. Sense perdre la calma. Si em feien una pregunta, només podia respondre amb gestos. La representació no duraria per sempre. Estaven convençuts que en poc temps tindria una reacció física espontània, un espasme lingüístic, una electrocució verbal. Que el meu domini deixaria de ser rudimentari i es convertiria en fluent. Per fi podria llegir László Krasznahorkai.

Jo sempre havia sigut una persona de passar i deixar passar i convertir-me en una presència constant se'm feia insuportable. Els havia d'acompanyar quan dinaven i sopaven, avui taciturns i demà llunàtics. O quan trucaven a fills que estudiaven a universitats. O quan es queixaven per telèfon a organismes oficials amb llargues oracions subordinades. Ells no sabien fins a quin punt m'interessaven els significats ni fins a quin punt el carnatge de la incomprensió m'asfixiava. No ho sabien. Confiaven en el seu mètode silencios. En l'escolta passiva. En la paciència, plena de pans de boira. S'aclarien la veu. M'escopien afixos a les sandàlies.

A vegades ho entenia tot perquè, des de la meva habitació, els sentia cridar, de plaer o de dolor, no hi veia la diferència. Era fàcil imaginar-se els seus cossos buits i ressonants. Hi ha coses que sabem d'una manera tan innata que ens són molt difícils d'explicar.

I després tota aquella retòrica sentimental i impúdica. Aquella reivindicació del jo líric. Els amics que els visitaven, les ampolles, l'alegria perpendicular. Les abraçades proteiques. Les declaracions d'amor constant i en totes direccions. Les converses llarguíssimes. Les al·literacions rugoses. El llenguatge saturat d'ambigüitat, que m'esgotava i no podia seguir. Quan ell deia. Quan ella deia. Quan ell deia. I més tard el que deien els altres. Una massa amorfa de vocables. Una promiscuïtat.

Suposo que jo volia riure l'última. Riure millor. Difícil. Era estiu, tenia pressa, una pressa congènita per tot. M'havien dit que amb ells podria aprendre una llengua nova, una llengua desitjada. No volia que m'enfonsessin en la profunditat del Tàrtar amb més imperatius. Prou rimes infantils. Prou façadisme. Em deia a mi mateixa: sigues indulgent. Però la indulgència sense retorn no serveix per a res. És una compassió idiota.

L'última nit vam sopar junts, com sempre. Els vaig escoltar fins al final. Les veus ampul·loses. Els ritmes òrfics. Ell (o va ser ella: no ho sé) va cuinar un *strudel* amb una pasta de fruites que no es podia comparar amb res. Per l'entonació em va semblar que havien tingut una vida dolorosa i confiada. Crec que creien de veritat en els miracles i que l'invisible podia convertir-se en visible en els moments més quotidians. Que es podia pensar enrere i pensar endavant, però mai pensar ara mateix. Crec que creien que el present no era interpretable.

Jo portava tants dies en silenci que en realitat ja no volia dir res. Si hi havia alguna cosa que em divertia en aquest món era practicar l'obliteració, així que en una pausa dramàtica els vaig començar a esborrar. Primer els peus. Les cames. La cintura. El pit i

els braços. Els cabells. Abans els vaig avisar amb un gest rigorós, com ells m'havien ensenyat, guixant amb ràbia el cel. Quan ja no els podia veure, vaig esborrar la casa estrambòtica. Després vaig començar amb tots els morfemes.

Categoria : L'inèdit

Etiquetes : Cristina Garcia

[Crea un lloc web gratuït o un blog a WordPress.com.](#)